

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Helena Ciepła (przewodniczący)

SSN Tadeusz Domińczyk

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi S. P.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 14 sierpnia 2003 r. sygn. akt I ACa (...) z powództwa Syndyka Masy Upadłości Zakładów Przemysłu "M(...)" Spółki Akcyjnej w O.

przeciwko S. P.

o zapłatę, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 października 2005 r., zażalenia skarżącego (pozwanego) na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 23 maja 2005 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie i zasądza od pozwanego na rzecz powoda 1800 zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Prawomocnym wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2003 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Ł., którym został utrzymany w mocy wyrok zaoczny zasądający do pozwanego na rzecz powoda 50 912, 25 zł z tytułu czynszu i innych opłat za dzierżawę pomieszczeń i maszyn.

Dnia 25 października 2004 r. pozwany wniósł skargę o wznowienie postępowania. Podstawę wznowienia – opartą na art. 403 § 2 k.p.c. – uzasadnił wykryciem dokumentów, z których wynika, że powód, wydzierżawiając mu maszyny, nie był uprawniony do dysponowania nimi.

Powód w odpowiedzi na skargę przyznał, że wydzierżawione maszyny stanowiły własność Banku (...) w W. Nie oznacza to jednak – jego zdaniem – że umowa dzierżawy była nieważna, ponieważ wydzierżawiający nie musi być właścicielem rzeczy wydzierżawionej.

Sąd Apelacyjny zaskarżonym postanowieniem odrzucił skargę jako nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia (art. 410 § 1 k.p.c.). Sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisowi art. 403 § 2 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia. Konieczne jest zbadanie, czy twierdzenia skargi rzeczywiście odpowiadają wskazanej podstawie wznowienia. Pozwany – zdaniem Sądu – nie przedstawił ani okoliczności, ani środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy.

W zażaleniu pozwany zarzucił naruszenie art. 403 § 2 i art. 410 § 1 k.p.c. „poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, tj. uznanie, że skarga nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia postępowania”. W konkluzji zażalenia wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający ustawie nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podniesiona podstawa nie zachodzi. Taka skarga podlega – na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. – odrzuceniu jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 stycznia 1968 r., I CZ 122/67, OSNCP 1968, nr 8-9, poz.154, z dnia 30 maja 1996 r., I CRN 101/95, OSNC 1996, nr 10, poz. 138, z dnia 28 października 1999 r. II UKN 174/99, OSNP 2001, nr 4, poz. 133).

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym zażalenie podziela ten kierunek orzecznictwa. Dlatego zarzut naruszenia wskazanych w zażaleniu przepisów, oparty na wypowiedzanym niekiedy poglądzie, że skargę należy oddalić, jeżeli skarżący powołuje się na ustawową podstawę wznowienia, a tylko nie zostanie wykazane jej rzeczywiste zaistnienie, nie może donieść skutku.

Trafnie Sąd Apelacyjny uznał, nawiązując do przytoczonego orzecznictwa, że nie zachodzi wskazana w skardze podstawa wznowienia. Zarówno w literaturze, jak i orzecznictwie przyjmuje się, że wydzierżawiający nie musi być właścicielem przedmiotu dzierżawy lub z mocy innego prawa upoważnionym do oddania rzeczy w dzierżawę.

Dzierżawa, podobnie jak najem, zmierza jedynie do zapewnienia czasowego używania rzeczy, a cel ten jest możliwy do osiągnięcia mimo nieposiadania przez wdzierżawiającego odpowiedniego uprawnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 1961 r., III CR 806/60, OSNC1962, nr 3, poz. 101).

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (398¹⁸ i art. 98 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).